గుడ్డి ప్రేమ

లలిత కుమారి

పోర్టికోలో జీప్ ఆపి దిగుతూ రిస్టు వాచీ చూసుకున్నాను.

రాత్రి పన్నెండు గంటలు!

తాళం తీసి లోనికెళ్ళి లైటు వేశాను. తలుపులోపల గడియపెట్టి, బెడ్ రూంలోకి నడిచాను. బూట్సు విప్పి బట్టలు మార్చుకుని, పక్కమీద వాలబోతుండగా కాలింగ్ బెల్ మోగింది!

ఉద్యోగ రీత్యా ఈ ఢిల్లీ నగరంలో ఒంటరిగా నివసిస్తున్నాను. నేను సి.బి.ఐ. అధికారిని! మా ఉద్యోగ నియమాల దృష్ట్యా ఇంటికి వచ్చేంతటి దగ్గరి పరిచయస్థులెవ్వరూ నాకు లేరు. ఇంత రాత్రివేళ సాధారణంగా

ఇంటి కెవ్వరూ రారు. ఈ జీవితంలో మిత్రులకంటే అధికంగా శత్రువులే తారసపడుతుంటారు.

దేనికైనా మంచిదని బల్ల సొరుగులోంచి పిస్తోలు అందుకుని తలుపు వైపు నడిచాను. ఈలోగా రెండో సారి మోగింది బెల్. గడియతీసి, కొద్దిగా తలుపు తెరిచాను. మసక చీకట్లో మెట్లమీద, ఓ వ్యక్తి నిల్చునున్నాడు!

తలుపు పూర్తిగా తెరిచి—"ఎవరు?" అన్నాను.

అతను చేతులు జోడించి—"నమస్తే!" అన్నాడు.

ప్రతి నమస్కారం చేస్తూ పరీక్షగా చూశాను.

అతను నడి వయస్కుడు. తెల్లపాంటూ, నీలి చొక్కా వేసుకున్నాడు. కాళ్ళకి తెల్లని కేన్వాస్ బూట్సు, నల్లగా, సామాన్య వ్యక్తిలా కనిపిస్తున్న అతని మొహం ఎక్కడో చూసినట్టే వుంది. ఎక్కడ చూశానో సరిగ్గా జ్ఞాపకం రావడం లేదు.

"నన్ను గుర్తు పట్టారా సార్?" అడిగాడతను.

"లేదు! ప్రయత్నిస్తున్నాను."

"నా పేరు అళగప్పన్! మర్చంట్ నేవీలో స్టీవార్డ్ గా పని చేస్తున్నాను. ఏడాది క్రితం ఇక్కడి హార్బర్లో లంగరు వేసివున్న మా వాణిజ్య నౌకలో ఓ హత్య జరిగింది. అప్పుడు మీరు వచ్చి కొన్ని గంటల వ్యవధిలో నే హంతకుణ్ని పట్టుకున్నారు. నే నింతవరకూ ఆ సంఘటన మర్చిపోలేదు..."

"ఆఁ, జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ హత్య కేసులో, అప్పుడు ముఖ్యసాక్షివి నువ్వే కదూ?"

అతని కళ్ళు మెరిశాయి. "ఔను సార్!" అన్నాడు.

"అది జరిగి ఇంత కాలమైనా నన్ను గుర్తు పెట్టుకున్నారంటే నీ జ్ఞాపక శక్తికి మెచ్చుకో దగ్గదే. నా ఇంటి అడ్రస్ నీ కెలా తెలిసింది?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"గంట క్రితం, హార్బర్ రోడ్ గుండా మీరు జీపులో వస్తుంటే చూశాను. టాక్సీలో వెంబడించి వచ్చాను!"

"ఏదైనా సహాయం కావాలా?"

"సహాయం కోసం రాలేదు సార్!"

"మరి?"

అతను కాసేపు తటపటాయించి—"ఎలా చెప్పాలో అర్థం కావడంలేదు. చెబితే మీరు నన్ను పిచ్చివాడికింద జమ కట్టవచ్చు." అన్నాడు.

"ఏడాది క్రితం చూసిన వ్యక్తిని గుర్తుపట్టి, టాక్సీలో వెంబడించి వచ్చిన వ్యక్తి పిచ్చి వాడెలా అవుతాడు? రా లోనికి, ఏం చెప్ప దలచుకున్నావో నిస్సంకోచంగా చెప్పు" అన్నాను తలుపు కడ్డం తొలుగుతూ.

అళగప్పన్ లోనికి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"ఈ విషయం పోలీసులకి చెప్పాలనే, హార్బర్ నించి బైలుదేరాను. రోడ్డుమీద కాకతాళీయంగా మీరు కనిపించారు. నాకు మీ పట్లవున్న గౌరవం కొద్దీ ఈ సంగతి మీకు తెల్పడమే ఉచితంగా తోచింది.

ఇక అసలు విషయానికి వస్తున్నాను. మేము వాణిజ్య నౌకలమీద దేశ దేశాలు తిరుగుతుంటామనీ, ఒక్కో దేశంలో వారాల తరబడి మజిలీలు చేస్తుంటామనీ మీకు తెలిసిందే కదా?

ఆరు నెలల క్రితం 'మారుతీ' అనే పేరుగల మా

వాణిజ్య ఓడ ఆఫ్రికా దేశమైన ఉగాండాలో లంగరు వేసింది. నేను కాస్త మందు పుచ్చుకుందామని ఓ బార్‌లో కెళ్ళాను. అక్కడ తప్ప తాగివున్న ఓ ఆఫ్రికన్‌తో నాకు పరిచయం కలిగింది. మాటలమధ్య అతను చెప్పిన ఒక విషయం నా మనసులో నాటుకుపోయింది.

ఆ చుట్టు పక్కలవున్న కొండల్లో యురానియం నిధులు నిక్షిప్తమై వున్నాయిట. ఆ విషయం అతనికి తప్ప మరో ప్రాణికి తెలీదుట. కాస్త ఖర్చు భరించి, శ్రమించి దాని ఉనికి కనుక్కొని, ప్రపంచపు ఐశ్వర్య వంతుల జాబితాలో మనమూ చేరిపోదాం, అన్నాడు.

తాగుబోతు మాటలు తాగుబోతే నమ్ముతాడు మరి. నేను వాడి మాటలు నమ్మాను.

యురానియం ప్రపంచంలోని అతి విలువైన ధాతువు. ఆటంబాంబుల తయారీకి ఎంతో కీలకమైన ధాతువు. అది ప్రపంచంలో చాలా అరుదుగా లభిస్తుంది. యురానియం వున్న ప్రదేశాన్ని కనుక్కోడానికి 'గైగర్ కౌంటర్' అనే చిన్న యంత్రాన్ని ఉపయోగిస్తారు.

ఈ విషయాలన్నీ నేను ఒక సైన్స్ జర్నల్‌లో చదివాను గనక ఆ ఆఫ్రికన్ మాటాత్తుగా ఈ సంగతి ఎత్తే సరికి, ఎలాగైనా ఆ నిక్షేపాన్ని కైవసం చేసుకుని, కోటీశ్వరుణ్ని కావాలన్న కాంక్ష నాలో పాతుకుపోయింది.

మార్కెట్లో 'గైగర్ కౌంటర్' ధర కనుక్కుంటే మూడు వేలని తెలిసింది. నా దగ్గర ఐదు వేలున్నాయి. మూడు వేలు పెట్టి ఆ యంత్రం కొన్నాను. దాంతో బాటు, దాన్ని ఉపయోగించే వివరాలు గల పుస్తకం కూడా యిచ్చారు.

యురానియం ఎక్కడైతే దాగి వుంటుందో, ఆ ప్రదేశం చుట్టుపక్కల గనక ఆ యంత్రాన్ని తీసికెళ్తే తక్షణం దాంట్లో 'టక టక' చప్పుడు ప్రారంభమౌతుందట. అంతేకాదు, ఆ ధాతువు ఏ దిశలో, ఎంతదూరం వుందోకూడా నీడిల్స్ ఇండికేట్ చేస్తాయిట.

యంత్రాన్ని జేబులో భద్రపరచుకుని, తిన్నగా హార్బర్లో వున్న మా ఓడ జేరుకున్నాను. మర్నాడే మేము భారతదేశానికి ప్రయాణం కావలసి వుంది. భారతదేశం చేరగానే ఆరు నెలలు సెలవు పెట్టి, మళ్ళీ ఉగాండా వచ్చి నా పథకం అమలు జరపాలని నిశ్చయించాను.

అదే రాత్రి ఓ విచిత్రం జరిగింది!

మా ఓడ కేప్టెన్ నన్ను పిలిచి, లగేజ్ కేబిన్‌లోంచి కొంత సామాను మరో కేబిన్‌లోకి చేర్చమని పురమాయించాడు. అతని ఆజ్ఞానుసారం నేను లగేజ్ కేబిన్‌లోకి వెళ్ళాను.

'గైగర్ కౌంటర్' ఇంకా నా జేబులోనే ఉంది. నేను లగేజ్ కేబిన్‌లో అడుగు పెట్టగానే అది 'టక టక' చప్పుడు చెయ్యడం ప్రారంభించింది.

ఆశ్చర్యంతో నా బుర్ర దిమ్మెక్కిందంటే నమ్మండి! అంతవరకూ నిశ్శబ్దంగా వున్న ఆ యంత్రం, కేవలం యురానియం ఉన్న ప్రదేశాన్ని సమీపిస్తూనే చప్పుడు చెయ్యవలసిన ఆ యంత్రం – ఈ కేబిన్‌లో అడుగు పెట్టగానే దేనికి సంకేతం ఇస్తోంది?

కొంపదీసి ఈ కేబిన్‌లో బాంబు లేదుకదా? ఈ ఆలోచన రాగానే, చటుక్కున యంత్రాన్ని బైటికి

తీశాను. శబ్దం ఏకబిగిన వినిపిస్తూనే వుంది. అంతే కాదు. నీడిల్స్ కూడా కదులుతున్నాయి.

దూరాన్ని చూపే ముల్లు పది గజాలు చూపిస్తూంది. దిశను చూపే ముల్లు కేబిన్ పడమూల వున్న వెడల్పాటి పెద్ద చెక్కపెట్టెని చూపిస్తూంది. దడ దడలాడే గుండెతో ఆ పెట్టె దగ్గరికి నడిచాను. దాన్ని సమీపిస్తున్న కొద్దీ యంత్రం చేసే శబ్దం తీవ్రం కాసాగింది.

ఆ పెట్టె మీద అంటించివున్న లేబిల్ చదివి నిర్ఘాంతపోయాను.

ఆ పెట్టెలో ఆటోమేటిక్ ప్రింటింగ్ మెషిన్ వుంది. అది జపాన్ నించి భారతదేశానికి వెళుతోంది. మరి 'గైగర్ కౌంటర్' అందులో యురానియం వుందని దేనికి చూపిస్తూందో ఎటూ అర్థం కాలేదు.

ఈ విషయం మా ఓడ అధికార్లకి చెబితే ఎక్కడ నన్ను ఎగతాళి చేస్తారోనని కిమ్మనకుండా ఊరుకున్నాను. కేబిన్ లోంచి బైటికిరాగానే గైగర్ కౌంటర్ లోంచి శబ్దం రావడం ఆగిపోయింది. దాంతో, అది తప్పుడు సమాచారం తెల్పలేదని రూఢి అయింది.

భారతదేశం చేరగానే, అధికార్లకి ఈ సంగతి తెల్పాలని అప్పటికి ఊరుకున్నాను. నేను పుస్తకాల పురుగుని. డిటెక్టివ్ నవలలూ గట్రా విపరీతంగా చదువుతుంటాను. వాటిలో ఒక దేశపు గూఢచారులు మరో దేశాన్ని నాశనం చెయ్యడానికి ఎప్పుడూ కొత్త కొత్త మార్గాలు అన్వేషిస్తూంటారనీ, ఎత్తులకి పైఎత్తులు వేస్తుంటారనీ రాసి వుంటుంది.

ప్రెస్ మెషిన్ పేర ఎవ్వరో ఆ పెట్టెలో బాంబు

ఉంచి మన దేశానికి పంపివుంటారని నా గట్టి నమ్మకం! అందుకే, మీ దగ్గరికి వచ్చాను సార్!''

''చాలా మంచిపని చేశావు అళగప్పన్! ఆ ప్రెస్ మిషిన్ ఇక్కడ ఎవరి పేర పంపబడిందో తెలుసా?''

అళగప్పన్ చేత్తో నుదురు కొట్టుకుని—''ముఖ్య విషయమే మర్చాను సార్!'' అన్నాడు.

''డోంట్ వర్రీ! ఆ విషయం నేను కనుక్కుంటాను గానీ, ఆ గైగర్ కౌంటర్ ఇంకా నీదగ్గరే వుందా?''

''సారీ సార్! చెప్పడం మర్చాను. ఆ సంఘటన జరిగిన తరవాత, నా పెట్టెలో దాన్ని భద్రంగా దాచి పడుకున్నాను. ఉదయం లేచిచూస్తే పెట్టెలోంచి యంత్రం మాయమైంది! ఎవ్వరో దాన్ని దొంగిలించారు.''

''దొంగిలించారా?''

''ఔను సార్! ఎంత వెతికినా మళ్ళీ దొరకలేదది. దాంతో నా అనుమానం మరీ బలపడింది.''

సాలోచనగా తలూపాను. ''ఆల్ రైట్! ఆ ప్రెస్ మెషిన్ ఓడలోంచి దించారా?''

''లేదు సార్! రేపు దించుతారుట.''

రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. ఒంటిగంట.

''ఇప్పుడు చాలా పొద్దుపోయింది. తెల్లారగానే హార్బర్ వచ్చి సంగతేమిటో కనుక్కుంటాను. అలాగే, ఓ గైగర్ కౌంటర్ కూడా నా వెంట తెస్తాను. నీవు ఓడలోనే వుంటావుగా?''

అళగప్పన్ తలూపి, నాదగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. అతన్ని గుమ్మంవరకూ సాగనంపి తలుపు మూశానో లేదో, టెలిఫోన్ మోగసాగింది.

రిసీవర్ అందుకుని-"సారధి స్పీకింగ్!" అన్నాడు.

"సారధీ! వెంటనే బైలుదేరి హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి రా. ముఖ్య విషయం!" అవతలనించి మా డైరెక్టర్ ముఖర్జీ గారి కంఠం వినిపించింది.

నా కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. "ఓ. కే. సర్! ఇప్పుడే వస్తున్నాను." అని రిసీవర్ దించాను.

ఎంతో ముఖ్యవిషయమైతే తప్ప ఆయనిలా అర్ధరాత్రి కబురు చెయ్యరు. ఆదరాబాదరా తయారై, జీప్ ఎక్కి బైలుదేరాను.

2

"ప్లీజ్, టేక్ యువర్ సీట్!" అన్నారు ముఖర్జీ.

ఆయనకెదురుగా కూర్చున్నాను.

బల్లమీద ఓ పసుపురంగు ఫైల్ ఉంది. ఆయన దాన్ని తెరిచి, ఓ కేబినెట్ సైజు ఫోటో తీసి నా ముందుకి తోశారు.

"విషయం ప్రారంభించేముందు ఈ ఫోటో ఒకసారి చూడు." అన్నారు. ముప్పై ఏళ్ళ వ్యక్తి ఫోటో అది. విశాలమైన ఫాలభాగం. నొక్కుల జుత్తు. కళ్ళకి అద్దాలు. మొహంలో డిగ్నిటీ కనిపించింది.

"ఎవ్వరితను?" అడిగాను.

"ప్రొఫెసర్ గుల్ హసన్! ఇతను పాకిస్తానీయుడు. పదిహేను రోజుల క్రితం పాకిస్తాన్ నించి పారిపోయి వచ్చి మన దేశంలో రాజకీయ శరణ్యం కోరాడు. ఆర్తులను ఆదుకోవడం ఆనాటినించీ వస్తున్న మన ఆచారం గనక, ప్రభుత్వం వెంటనే ఇతనికి రాజకీయ శరణ్యం ఇచ్చింది.

పాకిస్తాన్‌లో ఇతను బేలాస్టిక్ మిజాయిల్ రీసెర్చ్ సెంటర్ డైరెక్టర్‌గా పనిచేసేవాడు. ఆక్స్‌ఫర్డ్ యూనివర్సిటీలో చదువుకున్నాడు.

విచిత్రం ఏమిటంటే, మనదేశం ఇతనికి శరణు ఇచ్చి పదిహేను రోజులైనా పాకిస్తాన్ ఇంతవరకూ ఎలాటి ఆక్షేపణా తెల్పలేదు.

మీ దేశంనించి ఎందుకు వచ్చేశారు? అని ఇతన్ని ప్రశ్నిస్తే సరైన జవాబు లివ్వకుండా, ఏవో పుల్ల విరుపు కారణాలు చెబుతున్నాడు. హోం మినిస్ట్రికి ఇతనిపై అనుమానం ఉంది. ఆ అనుమానాన్ని పైకి వ్యక్తం చెయ్యడంలేదు. చేస్తే మనం ఎక్కడ నవ్వులపాలవుతామో అని భయం.

ఆ దేశంలో ఇతను మంచి హోదాలో వున్నాడు. గౌరవప్రదమైన జీవితం గడుపుతున్నాడు. డబ్బూ దస్కానికీ కొదవలేదు. అంత మంచి పొజిషన్ వదులుకుని హఠాత్తుగా మన దేశం వచ్చేసి, ఇక్కడ స్థిరపడా లనుకున్నాడంటే ఎవ్వరికైనా అనుమానం వేస్తుంది మరి!

అందుకే, రహస్యంగా ఇతనిపై నిఘా ఉంచాలని నిశ్చయించాం. ఆ డ్యూటీ నీకే అప్పగిస్తున్నాను. నిఘా ఎంత రహస్యంగా ఉంచాలంటే, మనకు తప్ప మరో ప్రాణికి తెలియకూడదు. తెలిస్తే, విదేశాల్లో మనం అప్రతిష్ట పాలవుతాం!''

చురుగ్గా పనిచేస్తున్న నా బుర్రలో తళుక్కుమంది ఓ మెరుపు.

“సర్! ఇంతక్రితం ఇతని పేరు ఎక్కడో విన్న

టుంది" అన్నాను.

"పేపర్లో ఎప్పుడో చదివి వుంటావ్!"

"నో సర్! పేపర్లో రోజూ లక్షా తొంభైమంది పేర్లు వస్తుంటాయి, వాటిలో ఏ కొద్దిమందో మన మస్తిష్కాల్లో ముద్ర వేసుకుంటారు. ఉదాహరణకి, చంద్ర లోకంపై కాలుమోపిన తొలి మానవుడెవరు? అని ప్రశ్నిస్తే తడుముకోకుండా, నీల్ ఆర్మ్‌స్ట్రాంగ్ అంటాం. అదే, అతనివెంట వెళ్ళిన మిగతా ఇద్దరి పేర్లేమిటని అడిగితే గుర్తురాక బుర్ర గోక్కుంటాం.

అలాగే, ఇతని పేరుతో పాటు ఏదో ముఖ్యమైన సంఘటన చదివినట్టు నా అనుమానం. అడగటం మర్చాను. పాకిస్తాన్ నించి ఇతను ఒక్కడే వచ్చాడా? భార్యా పిల్లలుకూడా వచ్చారా?"

"భార్యా లేదూ, పిల్లలూ లేరు. ఇతనింకా అవివాహితుడు!"

"అదేమిటి? మంచి పొజిషన్‌లో వుండీ, మంచి రాబడి వుండీ ఇతనింకా పెళ్ళి చేసుకోలేదంటే...అఁ...ప్రొఫెసర్ గుల్ హసన్! జ్ఞాపకం వచ్చింది సార్! ఒలంపిక్ ఆటల పోటీల సందర్భంలో ఇతని పేరు విన్నట్టుంది. ఆ పోటీల్లో పాకిస్తాన్ చెందిన ప్రొఫెసర్ గుల్ హసన్ అనే వ్యక్తి 'స్కీయింగ్' గేమ్‌లో బంగారు పతకం గెలుచుకున్నట్టు చదివాను. అతనే ఇతనయుంటాడు."

"ఐనంత మాత్రాన, దానికీ దీనికీ ఏమిటి సంబంధం?"

"ఏదో సంబంధం వున్నట్టు నా అంతరాత్మ చెబుతోంది. ఇంకా స్పష్టంగా గుర్తు రావడం లేదు. నేనొక ప్రశ్న వేస్తాను. బదులివ్వండి. ఒక వ్యక్తి ఏ కారణాల

వల్ల తన మాతృదేశం వదిలి, పరాయి దేశం వెళ్ళిపోడానికి ప్రయత్నం చేస్తాడంటారు?"

"దానికి కారణాలు రెండే! ఒకటి, ఆదేశంలో ఆ వ్యక్తికి ఏదో లోటు, లేదా ప్రాణభీతి వుండి వుంటుంది. తన దేశం పెట్టే బాధలు భరించలేక మరో దేశం వెళ్ళి బ్రతకాలనుకుంటాడు. రష్యన్ ప్రజలు తరుచూ ఇలా చేస్తుంటారు. రెండవ కారణం గూఢచారి చర్యల కోసం!"

నవ్వి—"ముఖ్యమైన మూడో విషయాన్ని విస్మరించారు మీరు!" అన్నాను.

"అదేమిటి?"

"ఆడది!"

"స్త్రీ కోసం దేశాన్ని వదులుకుంటారా?"

"ఎందుకు వదులుకోరు? ఇలా సంఘటనలు చరిత్రలో కోకొల్లలు. ఆడదానికోసం మగాళ్ళు ఏమేం చెయ్యలేదు? ప్రిన్స్ ఆఫ్ వేల్స్ తను కోరుకున్న స్త్రీ కోసం బ్రిటిష్ సింహాసనాన్నే వదులుకుని దేశబహిష్కృతుడు కాలేదా? ఆడదానికోసం హత్యలూ, ఆత్మహత్యలూ జరగడం లేదా?

ఇతను కూడా ఎవ్వరినో ప్రేమించి వుంటాడు. ఆ యువతి మన దేశంలోనే వుండి వుంటుంది. లేదా, ఏ కారణాలవల్లో పాకిస్తాన్ నించి వచ్చి మనదేశ పౌరసత్వం తీసుకుని వుంటుంది. ఆమెని పొందడానికే తనూ వచ్చి వుంటాడు గుల్ హసన్!"

"అదే నిజమైతే, మరి ఆ విషయం చెప్పడేం?"

"చెబితే అందరూ నవ్వుతారేమో నని మొహమాట

పడుతున్నాడేమో! లేదా, అతను ప్రేమించిన యువతి, మన దేశంలో ఎక్కడుందో అతనికే తెలియదేమో?''

''నీ తర్కం బాగానేవుంది. ఏది ఏమైనా నువ్వు మాత్రం అతనిపై గట్టి నిఘావుంచి, అతను గూఢచారి కాడని ఋజువు చెయ్యాలి!''

''ఆల్ రైట్! అతనిప్పు డెక్కడుంటున్నాడు?''

''ప్రభుత్వ గెస్ట్ హౌస్‌లో! పాక్ ప్రభుత్వం తనపై కక్ష తీర్చుకోడానికి ఎవ్వరి చేతనైనా తనని చంపించ వచ్చనీ, తనకి రక్షణ కావాలనీ కోరాడు. ఇద్దరు సెక్యూరిటీ ఆఫీసర్లు ఎప్పుడూ అతని వెంట వుంటున్నారు. అదంతా నటన కావచ్చు, ఖచ్చితంగా చెప్పలేను!'' అన్నారు ముఖర్జీ.

''నేనతన్ని ప్రెస్ రిపోర్టర్ రూపంలో కలుసుకుని మాట్లాడి, అతన్ని క్షుణ్ణంగా స్టడీ జెయ్యాలనుకుంటు న్నాను.''

''అతను వచ్చినప్పట్నుంచీ మన పత్రికా విలేఖర్లు మా మీద ఒత్తిడి చేస్తున్నారు, ఒక్కసారి ఇంటర్వ్యూ చెయ్యడానికి అనుమతించమని. వారి ఒత్తిడి భరించలేక, రేపు సాయంత్రం ఐదు గంటలకు గెస్ట్‌హౌస్‌లో ప్రెస్ మీటింగ్ ఏర్పాటు చేశాం. అందులో గుల్ హసన్ పత్రికా విలేఖర్లని కలుసుకుంటాడు!''

''సరే, నేనూ అక్కడే అతన్ని కలుసుకుంటాను. గుడ్ నైట్!'' అంటూ లేచాను.

3

ఉదయం ఆదరాబాదరా కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, జీప్‌లో సిటీ లైబ్రరీ జేరుకున్నాను. పాత న్యూస్

పేపర్సన్నీ తీయించి, ఓపిగ్గా పరిశీలించసాగాను. నాకు కావలసిన దిన పత్రిక దొరకనే దొరికింది.

నాలుగేళ్ళ క్రితం మెక్సికోలో జరిగిన ఒలంపిక్ పోటీల వివరాలున్నా యందులో. ఓ హెడ్ లైన్ మీద దృష్టి నిలిపాను.

"పాక్ రెండు బంగారు పతకాల గెలుపు."

మెక్సికో, నవంబర్ 19 :—ఇక్కడ జరుగుతున్న ఒలంపిక్ పోటీల్లో పాకిస్తాన్ కు చెందిన ప్రొఫెసర్ గుల్ హాసన్ స్కీయింగ్ పోటీలో బంగారు పతకం గెలుచుకున్నారు. అదే దేశానికి చెందిన మిస్ షబ్నమ్ అనే యువతి, స్త్రీల నూరు మీటర్ల పరుగు పందెంలో బంగారు పతకం గెలుపొందింది. ఒకే దేశానికి చెందిన ఈ విజేతలు ప్రేమాయణంలో పడ్డారని పరిశీలకుల ఊహాగానం!

ఆ వార్త కిందే ఓ ఫోటో ప్రచురించేరు. ఫోటోలో ప్రొఫెసర్ గుల్ హాసన్, ఓ అందమైన యువతీ పరస్పరం కరచాలనం చేస్తూ నవ్వుతున్నారు.

సాలోచనగా తలూపాను. నా అనుమానం నిజమే అయింది! తిన్నగా మైగ్రేషన్ ఆఫీస్ కెళ్ళి కనుక్కోవాలి. అక్కడ ఇతర దేశాలనించి మన దేశానికి వచ్చి పౌరసత్వం తీసుకుని స్థిరపడే వ్యక్తుల వివరాలు నమోదై వుంటాయి.

షబ్నమ్ అనే యువతి పాకిస్తాన్ నించి వచ్చి పౌరసత్వం తీసుకుందేమో అక్కడ తెలుసుకోవాలి.

ఆ పేపర్ తో సహా, హుటాహుటిన మైగ్రేషన్ ఆఫీస్ చేరుకున్నాను.

నా అంచనా కరెక్టే!

ఏడాది క్రితం, షబ్నమ్ అనే పాతికేళ్ళ యువతి మన దేశం వచ్చి, ఇక్కడి పౌరసత్వం స్వీకరించింది. రిజిస్టర్‌లో ఆమె తాలూకు పాస్‌పోర్ట్ సైజు ఫోటో కూడా వుంది. ఆ ఫోటోలో వున్న యువతీ, పేపర్లో ప్రచురించబడ్డ యువతీ ఒక్కరే!

ఆమె ప్రస్తుతం బొంబాయిలో వున్నట్టు రాసివుంది. ఆ చిరునామా నోట్ చేసుకుని, తక్షణం బొంబాయి ఎఫ్. బి. ఐ. బ్రాంచికి ట్రంకాల్ జేసి, డైరెక్టర్‌తో మాట్లాడాను. ఆ యువతి ఇప్పుడు బొంబాయిలోవుందో లేదో వెంటనే కనుక్కుని నాకు తెల్పమని. రేపువుదయం లోగా వివరాలు తెలీచేస్తానని చెప్పాడతను.

ఒక సమస్య విడిపోయింది. ఇహ, ప్రొఫెసర్ గుల్ హాసన్ నిజంగా ఆ అమ్మాయి కోసమే వచ్చాడా, లేక గూఢచారి చర్యలు జరపడానికి వచ్చాడా? అన్న సందేహాలని దృఢపర్చుకోవాలి ఎలా?

తీవ్రంగా యోచించాను. ఓ ఉపాయం తట్టింది!

ప్రతి దేశంలోనూ డబ్బుకోసం గడ్డితినే మనుషులుంటారు. వారికి తమ దేశమూ, పరాయి దేశమూ అనే అపేక్షలూ మమకారలు వుండవు. వారు డబ్బుకోసం మాతృదేశ రహస్యాలని సైతం శత్రుదేశానికి అమ్ముకుంటారు.

అటువంటి ప్రొఫెషనల్ కేడీ రూపంలో ఆ ప్రొఫెసర్ని కలుసుకోవాలి. పరిచయం పెంపొందించుకోవాలి. ఆ విధంగా అతని నిజస్వరూపాన్ని వాసనపట్టే అవకాశం కలుగుతుంది.

4

సాయంత్రం సరిగ్గా ఐదుగంటలకి, గెస్ట్‌హౌస్ ముందు జీప్ ఆపి దిగాను.

అప్పటికే పత్రికా విలేఖర్లతో గెస్ట్‌హౌస్ హాలు కిట కిట లాడుతోంది. వారి ప్రశ్నలకి ప్రొఫెసర్ గుల్‌హాసన్ చిరునవ్వుతో సమాధానాలిస్తున్నాడు. అతని వెంట ఇద్దరు సెక్యూరిటీ అధికార్లుకూడా వున్నారు.

ఆగి ఆగి కెమెరా ఫ్లాష్ బల్బులు వెలుగుతున్నాయి.

ఒకొక్కర్నీ తప్పుకుంటూ గుల్‌హాసన్ని సమీపించాను. అతనికొస్త వేసులుబాటు దొరగ్గానే అదును చూసి—"ప్రొఫెసర్! షబ్నమ్ ఎక్కడుందో నాకు తెలుసు!" అన్నాను రహస్యంగా.

ఈ వాక్యం వినగానే అతను తేలు కుట్టినట్టు ఉలిక్కి పడి నావైపు తిరిగాడు.

"మళ్ళీ కలుసుకుందాం! వస్తాను" అంటూ అక్కడ ఆగకుండా ఇవతలికి వచ్చాను.

వస్తూ, ప్రొఫెసర్ నావైపు గుడ్లు తేలేసి చూస్తుండటం గమనించాను.

నా వాక్యం విని, అతని మొహంలో వచ్చిన మార్పు చూశాక, నిజంగా అతను షబ్నమ్ కోసమే ఇక్కడికి వచ్చి వుంటాడని వ్యక్తమాలోంది.

జీప్‌లో కూర్చోగానే సడన్‌గా జ్ఞాపకం వచ్చాడు ఆరగప్పన్.

ఈ రోజు ఉదయం అతన్ని కలుసుకుంటానని చెప్పాను. అనుకోకుండా ఈ కొత్తపని తగలడంతో ఆ సంగతే మర్చాను. నేను రాకపోడంతో అతను నిరుత్సాహ పడుంటాడు.

జీప్ స్టార్ట్ చేసి, హార్బర్ వైపు పరిగెత్తించాను.

హార్బర్లో ఓ చోట లంగరు వేసివుంది 'మారుతీ' ఓడ. అప్పటికే చీకటిపడింది. హార్బర్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. తిన్నగా ఓడలోకెళ్ళి అళగప్పన్ ఎక్కడుంటాడని అడిగాను ఓ కర్మచారిని.

"లోనికెళ్తే కుడివైపు స్టీవార్డ్స్ కేబిన్స్ కనిపిస్తాయి కేబిన్ నెంబర్ ఐదులో ఉంటాడు అళగప్పన్!" అన్నాడతను.

ఆ వివరాలనిబట్టి అళగప్పన్ కేబిన్ కనుక్కోడం కష్టంకాలేదు.

కేబిన్ తలుపు మూసివుంది. మునివేళ్ళతో మెల్లగా తట్టాను.

జవాబు లేదు!

లోపల వున్నాడో లేదో అనుకుంటూ కాస్త గట్టిగా తట్టబోయాను. చెయ్యి పడగానే తలుపు కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది.

ఆశ్చర్యంతో లోన అడుగుపెట్టాను.

చీకటి!

"అళగప్పన్!" పిలిచాను.

నిశ్శబ్దం!

జేబులోంచి లైటర్ తీసి వెలిగించాను. ఆ వెలుగులో, పైన కనిపించిన దృశ్యం చూసి వేరొకరైతే గావు కేక పెట్టేవారే!

నిన్న రాత్రి సజీవంగా నన్ను కలుసుకుని, ఎంతో ముఖ్యమైన వివరాలు అందించిన అళగప్పన్, ఇప్పుడు కేబిన్ మధ్య తాడుకి నిర్జీవంగా వేళాడుతున్నాడు.

ఉచ్చులో బిగుసుకుని కంఠం ఉబ్బి ఉంది. కళ్ళూ, నాలికా వెళ్ళుకు వచ్చాయి.

ఎవ్వరో అతన్ని ఉరితీశారు!

ఉదయం వచ్చి అతన్ని కలుస్తానని చెప్పి రానందుకు నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను. ఆ దృశ్యం ఇక చూడ లేక, లైటర్ ఆర్పి ఇవతలికి వచ్చాను. తలుపు యధా ప్రకారం మూసి, గబ గబ హార్బర్ ఆఫీస్ చేరు కున్నాను.

అక్కడి అధికార్లకి నా ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు చూపి అళగప్పన్ చెప్పిన ప్రింటింగ్ మెషన్ గురించి అడి గాను.

అది ఈరోజే డెలివరీ అయిందిట! జపాన్ నించి దాన్ని ఎవ్వరైతే తెప్పించారో వాళ్ళు వచ్చి, రసీదులు చూపెట్టి తీసికెళ్ళారుట.

సాగరంవంటి ఈ మహానగరంలో ఆ మెషిన్ ఎక్కడికి కెళ్ళిందని ఎలా కనుక్కోడం? అళగప్పన్ హత్యతో, అందులో తప్పక ఏదో దాగివుందని స్పష్టమౌ తోంది.

క్షణం వృధా చెయ్యకుండా, జీప్‌లో హెడ్ క్వార్టర్ చేరుకుని, అళగప్పన్ నన్ను కలుసుకోడం దగ్గ ర్నించీ, ఇంతవరకూ జరిగిందంతా డైరెక్టర్ ముఖర్జీ గారికి వేదించాను.

అంతా విన్న ఆయన కనుబొమలు ముడివడ్డాయి—

చాలా సీరియస్ విషయమే!'' అన్నారు గంభీరంగా.

''నేను ప్రొఫెసర్ వ్యవహారంలో మునిగి తేలు తున్నాను. ఒకపనిలో తలదూర్చి దాన్ని పూర్తి చెయ్య

కుండా మరో పని చేపట్టడం నా తత్వానికి విరుద్ధం. ఆ ప్రింటింగ్ మెషిన్ని హార్బర్ నించి ఎవ్వరు తీసి కెళ్ళారో కనుక్కోడానికి మరెవ్వరైనా నియమించండి'' అన్నాను.

ముఖర్జీ తలూపి ''కొత్త కేసు చేపట్టిన తరుణంలో, నీకో కొత్త ఆయుధం ఇవ్వబోతున్నాను'' అంటూ బల్ల సొరుగు లాగి, ఓ ఫౌంటెన్ పెన్ తీశాడు.

''ఇదా ఆయుధం?''

''ఇది మన డిఫెన్స్ రిసెర్చ్ డిపార్ట్‌మెంట్ వారు తయారుచేసిన కొత్త ఆయుధం! ప్రధమంగా మన విభాగానికి సప్లై చెయ్యబడింది. ఇది చూడటానికీ, రాయడానికీ మామూలు పెన్! కాని, ఇందులో శక్తివంత మైన రెండు డైనమైట్ స్టిక్స్ వున్నాయి.

ప్రమాదం ముంచుకు వచ్చినప్పుడు, ఆత్మరక్షణ కోసం దీన్ని ఉపయోగించవచ్చు. డైనమైట్ పేల్చాలనుకుంటే దీని క్యాప్ తీసి పెన్ వెనక పెట్టి, గట్టిగా వత్తి వదలాలి. రెండునిమిషాల తర్వాత స్టిక్స్ పేలతాయి. గండం గట్టెక్కుతుంది!'' అన్నారు ముఖర్జీ.

పెన్ అందుకుని కాసేపు పరిశీలించాను. ''ఇటువంటి ఉత్తమ ఆయుధాన్ని సృష్టించినవారిని స్తుతించాల్సిందే! ప్రాణ సంకట పరిస్థితిలో దీనితో ప్రమాదాన్ని సులువుగా తప్పించుకోవచ్చు'' అంటూ లేచాను.

5

ఆయనదగ్గిర సెలవు తీసికొని, తిన్నగా గెస్ట్ హౌస్‌కు బయలుదేరాను. ప్రొఫెసర్ గుల్ హసన్ రక్షణ కోసం నియమించబడ్డ ఇద్దరు సెక్యూరిటీ అధికార్లు వరండాలో

కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. నన్ను గుర్తుపట్టి లేచి నిల్చున్నారు.

"ప్రొఫెసర్ ఎక్కడ?" అడిగాను వాళ్ళని.

"లోపల గదిలో ఉన్నాడు. అతన్ని కలుసుకోడానికి వచ్చారా?"

"ఔను. మీరు నాతో సహకరించాలి. నేను సి. బి. ఐ. అధికారినని అతని కేమాత్రం తెలియకూడదు. ఇది చాలా సీక్రెట్ మేటర్!" అన్నాను తగ్గు స్వరంలో.

"ఓ. కే. సర్!"

"థాంక్స్!" అంటూ లోనికి నడిచాను.

ప్రొఫెసర్ గది తలుపు మూసివుంది. మునివేళ్ళతో మెల్లిగా తట్టాను.

"ఎవ్వరు?" లోపలనించి వినిపించింది.

నేను పలకలేదు. మళ్ళీ తట్టాను.

రెండు నిమిషాల తరవాత తలుపు తెరుచుకుంది.

నన్ను చూడగానే ప్రొఫెసర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

చిన్నగా నవ్వాను.

ఆశ్చర్యంనించి తేరుకుని లోనికి రమ్మన్నట్టు దారి ఇచ్చాడు.

గదిలో అడుగుపెట్టాను.

"షబ్నమ్ ఎలా తెలుసు మీకు?" అడిగాడు ప్రొఫెసర్ కంఠం తగ్గించి.

"ఇతర్ల రహస్యాలు కనుక్కొని, అమ్మి డబ్బు గడించడం నా వృత్తి. నాకు ఒక దేశం గానీ, ఒక నీతిగానీ లేదు. డబ్బే నా నీతి. డబ్బే నా ధర్మం!" అన్నాను నవ్వుతూ.

ప్రొఫెసర్ క్షణంపాటు కన్నార్పకుండా నన్ను

చూస్తుండిపోయాడు.

"షబ్నమ్ భారతదేశంలో ఎక్కడుందో మీకు తెలియదా?" అడిగాను.

"తెలియదు. ఆమెని వెతకడానికే ఇక్కడికి వచ్చాను. దొరికితే వివాహం చేసుకుని ఇక్కడే స్థిరపడతాను!"

"ఆమెని వెతకడానికి మీరు తంటాలు పడటం దేనికి? భారత ప్రభుత్వానికి మీ విషయమంతా వివరించి సహాయం కోరితే, అధికార్లు వెదికి పెడతారుగా?"

ప్రొఫెసర్ నిట్టూర్చాడు. "నేను సహాయం కోరలేను. కోరితే, షబ్నమ్ ప్రాణాలకే ముప్పు ఏర్పడవచ్చు. నేను ఆమెకోసమే ఇక్కడికి వచ్చినట్టు మరెవ్వరికీ తెలియకూడదు."

"పాకిస్తాన్‌లో నేను కీలకమైన హోదాలో వుండేవాణ్ని, మెజాయిల్ రిసెర్చ్ సెంటర్ డైరెక్టర్‌గా! ఆ దేశపు ఆటమిక్ ప్రాజెక్ట్ రహస్యాలన్నీ నాకు తెలుసు. ఆ దేశం వదిలి నాకు నేనుగా ఇక్కడికి వచ్చాను. అలాంటప్పుడు పాకిస్తాన్ నామైనగానీ, భారతదేశం మీదగానీ నిందలు మోపలేదు.

అలాగని నాకంటి వ్యక్తిని వదులుకోనూ లేదు. నా ద్వారా భారతదేశానికి తమ ఆటమిక్ రహస్యాలు ఎక్కడ వెల్లడౌతాయోనని భయం! నేను కేవలం షబ్నమ్ కోసమే ఇక్కడికి వచ్చానన్న విషయం బయటపడితే, పాకిస్తాన్ తన గూఢచారుల్ని పంపి, షబ్నమ్‌ను తుదముట్టించవచ్చు.

ఎవ్వరికోసమైతే నేనిక్కడికి వచ్చానో, ఆ వ్యక్తే ఈ లోకంలో లేనప్పుడు నా కిక్కడేం పని? తిరిగి

పాకిస్తాన్ వెళ్ళిపోతాను. ఆవిధంగా నన్ను రప్పించుకోడానికి పాకిస్తాన్ పథకం వెయ్యవచ్చు.

అందుకే నేను షబ్నమ్ సంగతి వెల్లడించడం లేదు. సాయంత్రం ప్రెస్ మీటింగ్‌లో మీరు ఆమె పేరు ఎత్తేసరికి నా గుండె ఆగిపోయినంత పనయింది. ఆమె ఎక్కడుందో మీకు తెలుసా? తెలిస్తే చెప్పండి. ఎంత కావాలన్నా ఇస్తాను.'' అన్నాడు ఆత్రతగా.

''షబ్నమ్ చిరునామా కనుక్కున్నాను. కాని, ఆమె ఇప్పటికీ అక్కడే ఉందో లేదో స్పష్టంగా తెలీదు. ఆ విషయం ధృవపర్చుకుని మళ్ళీ వస్తాను. అప్పుడే, నా కెంత కావాలో బేరం పెడతాను.''

''మంచిది. మీ కోసం ఆత్రతగా ఎదురుచూస్తుంటాను,'' అన్నాడు గుల్‌హసన్.

6

మర్నాడు ఇంట్లోంచి, బొంబాయి ఎఫ్. బి. ఐ. బ్రాంచికి ట్రంకాల్ చేశాను. లైన్ దొరగ్గానే— ''షబ్నమ్ గురించి కనుక్కున్నారా?'' అడిగాను డైరెక్టర్ని.

ఆయన నవ్వాడు. ''మిస్టర్ సారథీ! చంకలో పిల్లనెత్తుకుని ఊరంతా వెదికినట్టుంది మీ వ్యవహారం!''

''ఏమిటీ?'' అన్నాను అర్థంకాక.

''మీరిచ్చిన చిరునామా ఆధారంతో షబ్నమ్ కోసం ఆరాతీశాం. ఆమె ఇక్కడ కొన్ని రోజులే వుండి, తరవాత పూనా వెళ్ళిపోయిందని తెలిసింది. వెంటనే పూనాలోని మా బ్రాంచికి తెలీచేసాం, ఆమె గురించి కూపీ తియ్యమని.

సాయంత్రంలోగా వాళ్ళు రిపోర్ట్ పంపారు, ఆమె రెండురోజుల క్రితం ఢిల్లీ వెళ్ళిందని. తక్షణం మా ఢిల్లీ హెడ్ క్వార్టర్‌కి మెసేజ్ పంపాము. ఆమె వివరాలు ఆరా తీసి మాకు రిపోర్టియ్యమని. వారు వెంటనే ఓ లేడీ ఏజెంట్‌ను ఈ పనికి నియమించారుట. ఆమె పేరు ఉదయవేణి! మీరక్కడే వున్నారు గనక, ఉదయవేణిని కలుసుకుని వివరాలు తెలుసుకోండి'' అన్నాడు డైరెక్టర్.

ఆయనకి థాంక్స్ చెప్పి రిసీవర్ దించాను.

స్థానిక ఎఫ్.బి.ఐ. హెడ్ క్వార్టర్‌కి రింగ్ చేసి రిసీవర్ అందుకున్నాను.

''ఎస్!'' అన్నాడు ఆపరేటర్.

నాగురించి చెప్పి—''మీ ఏజెంట్ ఉదయవేణితో మాట్లాడాలి.'' అన్నాను.

''వెయిట్ ప్లీజ్!'' అన్నాడు ఆపరేటర్.

పది నిమిషాల తరవాత లైన్‌లోకి వచ్చింది ఉదయవేణి.

ఆమెకి నన్ను పరిచయం చేసుకొని, నా ఇంటి చిరునామా చెప్పి, తక్షణం బైలుదేరి రమ్మన్నాను.

గంట తరవాత కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

వెళ్ళి తలుపు తెరిచాను.

''నమస్తే! నేను ఉదయవేణిని!'' అంది ఆమె.

ప్రతి నమస్కారంచేసి, లోనికి ఆహ్వానించాను.

సోఫాల్లో కూర్చున్నాక షబ్నమ్ విషయం ఎత్తాను.

''బాంబే బ్రాంచినించి మెసేజ్ రాగానే ఆమె గురించి వాకబ్ చెయ్యడానికి నన్ను నియమించారు. ఏర్

పోర్ట్‌లో కనుక్కుంటే అన్ని వివరాలూ తెలిశాయి. ఆమె పూనానించి ఇక్కడికి ప్లేన్‌లో వచ్చింది. ప్లేన్ దిగగానే ఓ టాక్సీ ఎక్కి వెళ్ళింది. కొద్ది ప్రయాసలో ఆ టాక్సీని కనుక్కోగలిగాను. ఏర్‌పోర్ట్ నించి ఆమెని తిన్నగా 'వనితా నివాస్' లాడ్జింగ్ ముందు దింపానని చెప్పాడు డ్రైవర్.

ఆమె టాక్సీ దిగి, సామానుతో లాడ్జింగ్‌లో కెళ్ళిందిట. అది నగరంలో ఉన్న ఒకే ఒక లేడీస్ లాడ్జింగ్.

అందులో ఆడవాళ్ళకి తప్ప మగాళ్ళకి ప్రవేశం లేదు. నగరంలో ఒంటరిగా వుండి ఉద్యోగాలు చేసుకుంటున్న ఆడవాళ్ళూ, ఇంకెక్కడినించో పనిమీద ఒంటరిగా వచ్చినవాళ్ళూ ఉంటారక్కడ. వాళ్ళని కలుసుకోడానికి ఎవ్వరైనా మగాళ్ళు వస్తే లోనికి వెళ్ళనివ్వరు. రిసెప్షన్‌లో కూర్చుని మాట్లాడవలసిందే.

ఆ లాడ్జింగ్‌కెళ్ళి వాకబ్ చేశాను. షబ్నమ్ పేరుగల యువతి ఎవ్వరూ అక్కడ లేరని తెలిసింది! అంతక్రితం కూడా ఆ పేరుగల వ్యక్తి అక్కడ దిగలేదుట."

"బహుశా, షబ్నమ్ మారుపేరుతో గది తీసుకుందేమో?"

"నాకూ ఆ అనుమానం వచ్చింది. అంతమాత్రాన ఎలా కనుక్కోడం? ఆమె పేరుతప్ప నాకామె ముఖ పరిచయం లేదుకదా?"

గబ గబ లోనికెళ్ళి, నిన్న లైబ్రరీనించి తెచ్చిన న్యూస్ పేపర్ పట్టుకొచ్చాను. అందులో ప్రచురించబడ్డ ఫోటో ఉదయవేణికి చూపెట్టి—"ఈ అమ్మాయే షబ్నమ్!" అన్నాను.

"గుడ్! ఇప్పుడీమెని లాడ్జింగ్‌లో కనుక్కోడం కష్టం కాదు. పదండి," అంది.

ఇద్దరం జీప్ ఎక్కి, లాడ్జింగ్ చేరుకున్నాం.

ఉదయవేణి న్యూస్ పేపర్ అందుకుని దిగింది. ఇంజన్ ఆఫ్ చేసి ఆమె వెనకే లోనికి నడిచాను. కౌంటర్లో ఓ మధ్య వయసావిడ కూర్చునుంది.

నేను రిసెప్షన్‌లోవున్న సోఫాలో చతికిలబడి చూడసాగాను. ఉదయవేణి ఆమెకు పేపర్ చూపిస్తూ మాట్లాడుతోంది. ఆమె తలూపి, రిజిస్టర్ చూసి ఏదో చెప్పింది. ఉదయవేణి గబ గబ నా దగ్గరికి వచ్చి— "మీరు చెప్పింది నిజమే! పద్మిమ్ కవిత అనే పేరుతో ఇక్కడ వుంటోంది. సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో ఆమె రూం నెంబర్ పదహారుట, ముందు నే వెళ్ళి చూసివస్తాను. మీ రిక్కడే కూర్చోండి!" అంది.

తలూపాను.

ఉదయవేణి చక చక మెట్లవైపు నడిచింది.

సిగరెట్ అంటించి, టీపాయ్ మీద పడున్న ఫిలింఫేర్ అందుకున్నాను.

గంట గడిచినా ఉదయవేణి తిరిగి రాలేదు!

పత్రిక టీపాయ్ మీద పడేసి, లాడ్జింగ్ లోపలికి వచ్చే పోయే స్త్రీలని చూస్తూ, ఓపిగ్గా కూర్చున్నాను.

సడన్‌గా నా దృష్టి, అప్పుడే బైటనించి లాడ్జింగ్ లోకి వచ్చిన ఓ స్త్రీ మీద నిలిచింది. ఆమె తల నించీ పాదాల వరకూ, ముస్లిం స్త్రీలు వేసుకునే బురఖాలో వుంది, ఆమె ఆకారం చూసి కాసేపు చకితున్నయ్యాను!

సాధారణంగా స్త్రీలు అంత పొడుగుండరు. ఆమె

అటూ ఇటూ చూడకుండా పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసు కుంటూ మెట్లవైపు వెళ్ళింది. నేనే కాదు, నాతోబాటు కౌంటర్లో కూర్చున్నావిడ కూడా ఆమెని గుడ్లప్పగించి చూస్తుండి పోయింది!

మరో అరగంట గడిచింది. ఐనా, ఉదయవేణి ఐపు లేదు!

ఇప్పుడే వస్తానని వెళ్ళిన మనిషి ఎంతకీ రాదేం? ఏం జేస్తోందక్కడ? షబ్నమ్ గదిలో లేకుంటే, ఉదయవేణి ఈపాటికి తిరిగి రావలసింది. అంటే, షబ్నమ్ గదిలోనే వుందన్నమాట. కొంపదీసి ఇద్దరూ తీరిగ్గా కబుర్లాడు కోడం లేదుకదా?

ఇంతలో ఆ బురఖా స్త్రీ మెట్లుదిగి, పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ తిరిగి బైటికెళ్ళిపోయింది. ఆ నడక చూస్తుంటే నాకేదో అనుమానం వేసింది. సడన్‌గా బుర్రలో మెరిసింది మెరుపు!

ఒక్క ఉదుటున లేచి బైటికి పరుగెత్తాను. అప్పటికే ఆలస్యమై పోయింది. ఆ స్త్రీ బైట ఆగి ఉన్న కారెక్కి తలుపు మూస్తోంది. ఆ రెప్పపాటు వ్యవధిలో ఆ చెయ్యి చూడగలిగాను.

అనుమానమే నిజమైంది.

అది కోమలి చెయ్యి కాదు!

మొరటుగా, రోమాలతో వున్న మగాడి చెయ్యి!!

నేనా షాక్‌లోంచి తేరుకోకముందే, కారు స్టార్టయి బాణంలా దూసుకుపోయింది. దాన్ని వెంబడించి వృథా ప్రయాస పడటం కంటే, లోపల ఉదయవేణి, షబ్నమ్ ఏమయ్యారో కనుక్కోవడం ముఖ్యం.

లోనికెళ్ళి, మెట్లవైపు పరుగుదీశాను, కౌంటర్లో వున్నావిడ అరుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా. క్షణాల మీద మెట్లెక్కి సెకండ్ ఫ్లోర్ చేరుకున్నాను. నడవా కిరు పక్కలా గదులు కట్టివున్నాయి. ఒక్కోగది చూసుకుంటూ రూం నెంబర్ 16 ముందు ఆగాను.

తలుపు మూసివుంది. గడియగానీ, తాళంగానీ వేసిలేదు. తోశాను కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది. సంకోచించకుండా లోన అడుగు పెట్టాను.

గది మధ్య సోఫా, ఆ సోఫాలో అటు తిరిగి కూర్చునుంది ఉదయవేణి!

ఆమె తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు.

"ఉదయవేణీ!" పిల్చాను.

జవాబు లేదు. గదిలో సూదిపడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం!

"ఉదయవేణీ!" పిల్చాను మళ్ళీ.

ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా కూర్చునుంది. ఏమైందీమెకి అనుకుంటూ, ఆమె ముందుకెళ్ళి, కొయ్యబారిపోయాను!

ఉదయవేణి రెండు చేతులూ ఒళ్ళో పెట్టుకు కూర్చునుంది, కళ్ళు గది కప్పుని చూస్తున్నాయి. నుదుట బొట్టు వుండివలసిన చోట గుండ్రని రంధ్రం! ఆ రంధ్రంలోంచి ఉబికి, చారలు చారలుగా చెంపలమీద కారిన రక్తం!! చటుక్కున ఆమె చెయ్యి అందుకుని చూశాను.

నా గుండె ఝల్లుమంది. అది చెయ్యికాదు. ఐస్ ముద్ద!

ఉదయవేణి మరణించింది.

హంతకుడు ఎంత తెలివిగా హత్య చేశాడు? లాడ్జింగ్ లోపలికి మగవాళ్ళని రానివ్వరు కనుక, ముస్లిం స్త్రీలా బురఖా వేసుకువచ్చి హత్యజేసి, నింపాదిగా వెళ్ళిపోయాడు.

దీన్నిబట్టి పాక్ గూఢచారులు రంగంలో దిగారని స్పష్టమౌతోంది.

ప్రొఫెసర్ గుల్ హసన్ తమ దేశం వదలడానికి మూల కారణమైన షబ్నమ్‌ను, భారత దేశమంతా గాలించి పాకిస్తాన్ తీసుకు రమ్మనో, లేదా ఇక్కడే సఫా చెయ్యమనో వారికి ఆదేశాలు అంది వుంటాయి. అప్పుడు విధిలేక గుల్ హసన్ తిరిగి తమ దేశం వచ్చేస్తాడని వారి ఆశ!

అంటే, మేము షబ్నమ్‌ను కలుసుకోక ముందే ఆమెని తుద ముట్టించాలని ఎవ్వరో నన్నూ, ఉదయవేణినీ వెంబడిస్తూ ఇక్కడికి వచ్చారన్నమాట.

ఐతే, షబ్నమ్‌బదులు ఉదయవేణి ఎలా చంపబడింది? షబ్నమ్ ఏమైంది? ఎలా మాయమైంది? నేను తలుపు దగ్గరే కూర్చున్నానే?

ఆలోచిస్తూ కాలయాపన చెయ్యడం నిష్ప్రయోజనం. వెంటనే ముఖర్జీగార్ని కలుసుకుని తక్షణం తగు చర్యలు తీసుకోవాలి.

తలుపు దగ్గరగా వేసి, గబ గబ లాడ్జింగ్‌లోంచి బైటకి వచ్చాను. జీప్ ఎక్కి స్టార్ట్ చెయ్యబోతుండగా వెనక ఎవ్వరో కూర్చునున్నట్టు లీలగా కనిపించి గిరుక్కున వెనుదిరిగి చూశాను.

షబ్నమ్!

దిగ్భ్రాంతితో నా కళ్ళు పెద్ద వయ్యాయి.

"సారథిగారు మీరే కదూ?" అడిగింది.

"ఔను. మీరు గదిలోంచి బైటికెలా వచ్చారు?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"గంట క్రితం ఉదయవేణి అనే ఎఫ్.బి.ఐ. ఏజెంట్ వచ్చి నన్ను కలుసుకుంది.ఆమె నాకు అన్ని విషయాలూ వివరిస్తుండగా, గదిలో ఫోన్ మోగింది. నేను రిసీవర్ ఎత్తగానే అవతలినించి ఓ పురుష కంఠం, 'షబ్నమ్ గారేనా?' అని అడిగింది.

నేను గతుక్కుమన్నాను. మారు పేరుతో లాడ్జింగ్ లో వుంటున్న నా అసలు పేరు అతనికెలా తెలిసింది? 'సారీ! ఇక్కడ ఆ పేరుగల వారెవ్వరూ లేరు?' అని రిసీవర్ పెట్టేసి, ఉదయవేణికి చెప్పాను ఆ సంగతి.

దాంతో ఆమె ఖంగారుపడి, నన్ను వెంటనే వెనక తలుపుగుండా బైటికెళ్ళి మిమ్మల్ని కలుసుకోమనీ తను గదిలోనే వుంటాననీ, ఒకవేళ ఎవ్వరైనా వచ్చి నా కోసం వాకబ్ చేస్తే తనని చూసి కన్ఫ్యూజ్ అవుతారనీ, నేనిక్కడలేనని ధృఢపర్చుకుంటారనీ చెప్పింది.

ఆమెని గదిలో వదిలి, నేను లాడ్జింగ్ వెనక మార్గం గుండా బైటికివచ్చి మీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను" అంది షబ్నమ్.

సాలోచనగా తలూపాను. హంతకుడు షబ్నమ్‌ను చంపబోయి, పొరబాటున ఉదయవేణిని చంపాడన్న మాట. షబ్నమ్ చావు వెంట్రుకవాసిలో తప్పిపోయింది!

ఉదయవేణి హత్య విషయం ఆమెకి చెప్పకుండా, జీప్ స్టార్ట్ జేసి ముందుకు పోనిచ్చాను.

7

పావు గంట తర్వాత నా ఇంటిముందు జీప్ ఆపాను. తాళం తీసి ఇద్దరం లోనికెళ్ళాం. తలుపుమూసి కూర్చోమన్నట్టు సోఫా చూపాను.

షబ్నమ్ కూర్చుంది. అప్పుడు చూశాను. ఆమె అందాన్ని. గుల్ హసన్ ఆమెకోసం దేశాన్ని వదిలివచ్చాడంటే, అందులో అతిశయోక్తి లేదని ఇప్పుడు తెలిసింది. అతనే కాదు, అటువంటి అపురూప సౌందర్యవతి కోసం ఏ మగాడైనా ఏమైనా వదులుకో గలడు!

"ఇప్పుడు చెప్పండి. మీరు పూనానించి ఢిల్లీ ఎందుకొచ్చారు? మారు పేరుతో ఆ లాడ్జింగ్ లో ఎందుకు దిగారు?" అడిగాను.

షబ్నమ్ నిట్టూర్చి, చెప్ప సాగింది—"ప్రొఫెసర్ గుల్ హాసన్ పాకిస్తాన్ నించి హఠాత్తుగా భారతదేశం వచ్చాడని పేపర్లో చదవగానే, అతనికోసం హుటాహుటిన బైలుదేరాను. నాకు తెలుసు. అతను వచ్చింది నా కోసమేనని!

పాకిస్తాన్ లో వున్నప్పుడు మే మిద్దరం ప్రేమించుకున్నాం, పెళ్ళి చేసుకుందామని బాసలు చేసుకున్నాం. ఇంతలో బొంబాయిలో వుంటున్న మా పెదనాన్న ఒకరు తన యావదాస్తి నాకు చెందేలా వీలునామా రాసి మరణించాడని తెలిసింది.

స్వాతంత్రానికి పూర్వం మా వంశమంతా బొంబాయిలో వుండేది. స్వాతంత్రం వచ్చాక, భారతదేశం రెండుగా చీలిపోవడంతో మా నాన్నగారు పాకిస్తాన్ వెళ్ళి స్థిరపడ్డారు.

అనుకోకుండా నాకీ ఆస్తి కలిసి రావడంతో పెద్ద సమస్య ఎదురైంది. నేను భారత పౌరసత్వం స్వీకరించనిదే ఆస్తి దక్కించుకోలేను. ఆస్తికోసం ఇక్కడికి వస్తే, అటు గుల్ హసన్ని దక్కించుకోలేను.

చాలా రోజులదాకా ఎటూ నిర్ణయించుకోలేక, తర్జన, భర్జన అయ్యాను. ముందు ఆస్తి దక్కించుకుని, తరవాత పెళ్ళిగురించి ఆలోచిద్దామనుకుని భారతదేశం వచ్చి, ఇక్కడి పౌరసత్వం స్వీకరించాను..." షబ్నమ్ ఇంకా ఏదో చెబుతూనే వుంది.

హఠాత్తుగా ఎవ్వరో తలుపు తట్టడంతో ఆగిపోయింది.

నా కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. "మీరా పక్క గదిలోకి వెళ్ళండి!" అన్నాను షబ్నమ్తో.

నా మొహంలో సీరియస్నెస్ చూసి ఆమె బెదిరిపోయినట్టుంది. గబగబ పక్క గదిలోకి పరిగెత్తింది. ఆ గదికవతల గడియపెట్టి, తలుపువైపు నడిచాను. నడుస్తూ జేబులోంచి పిస్తోలుతీసి రెడీగా పట్టుకున్నాను.

గడియ లాగి, చటుక్కున తలుపు తెరిచి ఎడంవైపు నక్కాను. ఆ జాగ్రత్తే నా ప్రాణాలు కాపాడింది. నేను తలుపు తెరవడం గుమ్మంలోంచి 'డిష్!' మన్న శబ్దం రావడం, గుండు గదిలోకి దూసుకెళ్ళడం రెప్పపాటులో జరిగిపోయాయి. అది సైలెన్సర్ బిగించిన పిస్తోలు!

రెక్కచాటునించి అతని చెయ్యీ, పిస్తోలూ కొద్దిగా కనిపిస్తున్నాయి. లాడ్జింగ్ దగ్గర కార్లో కనిపించిన మొరటు చెయ్యి అదే! మెరుపులా ఒక్క వేటు వేశాను

ఆ చేతిమీద. పిస్తోలు కిందపడి ఖంగుమంది. తలుపు చాటునించి రివ్వున ఇవతలికి వచ్చి, బూటుకాలితో ఈడ్చి తన్నాను అతని తొడల మధ్య.

కెవ్వుమంటూ కిందకూలాడు. మడమతో కణతమీద మరొకటి ఇచ్చాను. మూలుగుతూ మూర్ఛపోయాడు. అతన్ని లోనికి ఈడ్చి తలుపు మూశాను. బోర్లాపడున్న అతన్ని కాలితో వెల్లకిలా తిప్పి నివ్వెరబోయాను.

వాడొక పాత నేరస్థుడు! అడపాదడపా నేరాలు చెయ్యడం జైలుకెళ్ళిరావడం వాడి నిత్యకృత్యం! బల్ల మీది నీళ్ళజగ్గు అందుకుని వాడిమీద గుమ్మరించాను. మూలుగుతూ కదిలాడు. కుర్చీలాక్కుని వాడి పక్కన కూర్చున్నాను. కాసేపటికి కళ్ళు తెరిచాడు.

బూటు మడమ వాడి కుత్తికమీద ఆనించి—
"చెప్పు, చచ్చి కైలాసం వెళతావా? బ్రతికి బలుసాకు తింటావా?" అన్నాను.

వాడి కళ్ళు భయంతో వెడల్పయ్యాయి. "ప్లీజ్ ...నో!" అన్నాడు వణుకుతూ.

"ఐతే బుద్ధిగా నా ప్రశ్నలకి బదులివ్వు! వనితా లాడ్జింగ్‌లో బురఖా వేసుకువచ్చి ఆ అమ్మాయిని హత్య చేసింది నువ్వేకదూ?"

"ఔను! అక్కడఆ మెనీ, యిక్కడ మిమ్మల్నీ చంపమని ఆదేశించారు."

"ఎవ్వరు?"

"గోకుల్‌నాథ్!"

"వాడెవ్వడు?"

"ఈమధ్యే కలకత్తానించి వచ్చిన పెద్ద రౌడీ! నాలాటివాళ్ళని చేరదీసి పనులు జరిపిస్తాడు."

"వాడు ఉండేదెక్కడ?"

"గగన్ మహల్ బిల్డింగ్‌లో ఫ్లాట్ నెం. 7 లో వుంటాడు."

"మొదటిసారి వాణ్ని ఎప్పుడు, ఎక్కడ కలుసుకున్నావ్?"

"నేను కలుసుకోలేదు. అతనే నన్ను కలుసుకున్నాడు. ఒక రోజు రాత్రి ఓ సారా కొట్టులో కాస్త మందుకొట్టి బైటికొచ్చాను. అంతలో, ఓ బ్లాక్ అంబాసిడర్ కారు వచ్చి నా పక్కన ఆగింది. డ్రైవింగ్ సీట్లో గోకుల్‌నాథ్, అతని పక్కన లాంగ్ కోట్, ఫెల్ట్ హాట్‌లో వున్న మరో వ్యక్తి కూర్చున్నారు. గోకుల్‌నాథ్ నన్ను దగ్గరికి పిలిచి పరిచయం చేసుకున్నాడు.

నాలాంటి వాళ్ళకోసమే వారు గాలిస్తున్నారుట. రోజుకు రెండు వందలిస్తారట. ఎవ్వరైనా హత్య జెయ్యాల్సివస్తే హత్యకి యాభై వేలిస్తామన్నారు. నేను వెంటనే ఒప్పుకున్నాను."

"గోకుల్‌నాథ్ వెంటవున్న వ్యక్తి ఎవ్వరు?"

"తెలీదు సార్!"

"ఎలా వుంటాడతను?"

"నేనతన్ని చూళ్ళేకపోయాను సార్! మొహం కనిపించకుండా కోట్ కాలర్ ఎత్తి పెట్టుకున్నాడు. కాని, అతన్ని మళ్ళీ చూస్తే మాత్రం గుర్తు పట్టగలను."

"ఎలా?"

"సిగరెట్ కాస్తున్నప్పుడు చూశాను. అతని కుడి చేతికి బొటనవేలు లేదు!"

ఒక్కసారి షాక్ తగిలినట్టయింది నాకు.

"నిజంగా బొటనవేలు లేదా?" అడిగాను ఆత్రుతగా.

"అవును సార్!"

నా గుండె గతి వేగం అందుకుంది. బుర్ర చురుగ్గా పనిచెయ్యసాగింది.

ఆ వ్యక్తి ఎవ్వరో నాకు తెలుసు.

ఛెంగేజ్ ఖాన్:

పాకిస్తాన్ ఇంటలిజెన్స్ శాఖలో అత్యంత ప్రమాదకరమైన గూఢచారి!! శత్రుదేశంలో ఏదైనా జటిలమైన పథకం అమలు జరపదలచినప్పుడు అతన్ని పంపుతుంది ఆ దేశం. అటువంటి క్రూరమైన వ్యక్తి మళ్ళీ వచ్చాడన్నమాట మన దేశానికి!

మూడేళ్ళ క్రితం ఇక్కడ అరాచకం సృష్టించడానికి పంపబడ్డాడతను. అప్పుడు జరిగింది నా భేటీ అతనితో. నేను వేసిన ఎత్తులకు పై ఎత్తులు వేసి, పట్టుబడకుండా తప్పించుకు పారిపోయాడు.

ఇప్పుడు గుల్‌హాసన్‌నూ, షబ్నమ్‌నూ చంపడానికి వచ్చాడా? అదేమంత పెద్దపని కాదే? ఆ మాత్రం పని మామూలు రౌడీకూడా చెయ్యగలడు. ఛెంగేజ్ ఖాన్ వంటి గుండెలు తీసిన గూఢచారిని ఇటువంటి చిన్న పనులకు వుపయోగించుకోదు పాకిస్తాన్! మరి?

తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న నా బుర్రలో తళుక్కుమంది మెరుపు.

ప్రింటింగ్ మిషన్!

అందులో యురేనియంతో చేసిన వస్తువేదో వున్నట్టు చెప్పాడు అళగప్పన్. యురేనియంతో కేవలం అటం

బాంబు తయారవుతుంది. ఆళగప్పన్ గైగర్ కౌంటర్ అతని పెట్టెలోంచి మాయం కావడం, తరవాత అతని హత్య జరగడం. ప్రింటింగ్ మెషీన్ డెలివరీ అవడం, ఢిల్లీలో చంగేజ్ ఖాన్ వునికి...ఇవన్నీ దేశానికేదో విపత్తు వాటిల్ల బోతోందని సూచిస్తున్నాయి.

తక్షణం హెడ్ క్వార్టర్స్‌కెళ్ళి ముఖర్జీ గార్ని కలుసుకోవాలి. మెడలోంచి టై ఊడదీస్తూ కుర్చీలోంచి లేచాను. కింద పడున్న వాడి రెండుచేతులూ వెనక్కి విరిచి కట్టి, టెలిఫోన్ అందుకున్నాను. స్థానిక పోలీస్ స్టేషన్‌కి రింగ్ చేసి తక్షణం బైలుదేరి రమ్మని చెప్పాను.

పావు గంటలోపల జీప్ వచ్చి ఆగింది బైట, ఆ నేరస్థుణ్ని వారి వెంటపంపేసి, షబ్నమ్‌వున్న గది తలుపు తెరిచాను. ఆమె బట్టలన్నీ చమటతో తడిసివున్నాయి.

"బైట ఏం జరుగుతోందోనని, లోపల హడిలి చస్తున్నాను" అంది భయంగా.

"ఏమీ జరగలేదు. నేను తిరిగి వచ్చేవరకూ మీరిక్కడే నిశ్చింతగా వుండండి ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ తలుపు తెరవకూడదు" అన్నాను.

షబ్నమ్ తలూపింది.

జీప్ ఎక్కి బైలుదేరాను.

8

"మన వాళ్ళు అతి కష్టంమీద ఆ ప్రింటిగ్ మెషీన్ డెలివరీ అయి ఎక్కడికెళ్ళిందో కనుక్కోగలిగారు. నగరంలో ఓ ప్రముఖ కమీషన్ సంస్థద్వారా అది జపాన్‌నించి తెప్పించబడిందిట, మనవాళ్ళు ఇప్పుడే ఆ సంస్థ కార్యాలయాని కెళ్ళారు ఆరా తియ్యడానికి," అన్నాడు ముఖర్జీ.

ఆయన చెప్పిందంతా విన్నాక, అంతవరకూ జరిగిన సంఘటనలన్నీ పూసగుచ్చినట్లు వివరించా నాయనకి. ఛెంగేజ్ ఖాన్ పేరు వినగానే ఆయనకూడా ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"మైగాడ్! ఆ రాక్షసుడు మళ్ళీ వచ్చాడా మన దేశానికి? ఐతే, ఏదో ప్రళయం సృష్టించి తీరతాడు... ఆఁ! అసలు సంగతి చెప్పడం మర్చాను.

సరిహద్దుల్లోవున్న మన ఏజెంట్ ఒక రీమధ్యే కాక తాళీయంగా పాకిస్తాన్ నించి ప్రసారమైన ఓ వైర్లెస్ మెసేజ్ వినగలిగాడుట, వెంటనే దాన్ని మన హెడ్ క్వార్టర్‌కి తెలీజేశాడు!"

"ఏమిటది?"

"ఆపరేషన్ పింటోను తక్షణం అమలు జరపండి! అని వినిపించిందట వైర్లెస్‌లో!"

"ఆ మెసేజ్‌తో మన దేశానికే సంబంధం వుందని అతనికెలా తెలుసు?"

"అతనికేమీ తెలియదు. దేనికైనా మంచిదని, జాగ్రత్తకోసం మనకు తెల్పాడు."

నా బుర్ర చురుగ్గా పని చెయ్యసాగింది. కొంపదీసి ఛెంగేజ్ ఖాన్ దాన్ని అములు జరపడానికే మన దేశం రాలేదు కదా?

"వెంటనే పాత రికార్డ్స్ వెతికించండి, అందులో ఛెంగేజ్ ఖాన్ ఫోటో వుంటుంది. తక్షణం నాకది కావాలి?" అన్నాను.

ముఖర్జీ వెంటనే రికార్డ్ ఆఫీసర్ని పిలిపించి ఆదేశాలిచ్చారు. పావుగంటలోగా ఛెంగేజ్ ఖాన్ ఫోటో బయటికి తీశారు.

దాన్ని అందుకుని—"మళ్ళీ వస్తాను" అంటూ లేచాను.

"ఎక్కడికి?" అడిగారు ముఖర్జీ.

"గెస్ట్‌హౌస్ కెళ్ళి ప్రొఫెసర్ గుల్‌హాసన్ని కలుసుకోవాలి. అతన్ని నా యింటికి తీసికెళ్తాను. షబ్నమ్ ఒంటరిగా అక్కడేవుంది. ఇద్దర్నీ ఒకేచోట వుంచటం మంచిది" అంటూ గబగబ బైటికి నడిచాను.

గెస్ట్ హౌస్‌లో గుల్‌హాసన్‌కు ఛంగేజ్ ఖాన్ ఫోటో చూపెట్టి—"ఇతనెవ్వరో తెలుసా?" అడిగాను.

ఫోటో చూడగానే గుల్‌హాసన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "తెలియకేం, ఛంగేజ్ ఖాన్! పాక్ ఇంటెలిజెన్స్ శాఖలో పేరున్న గూఢచారి!"

"ఎప్పుడైనా ఇతన్ని కలుసుకున్నారా?"

"ఔను! ఒకటి రెండుసార్లు పార్టీల్లో కలుసుకున్నట్లు జ్ఞాపకం, కొంపదీసి వీడు భారతదేశం రాలేదుకదా?"

తలూపి—"వచ్చాడు," అన్నాను.

"ఐతే, ఆపరేషన్ పింటోను అమలు జరపడానికే వచ్చి వుంటాడు" గుల్‌హాసన్ నోటినించి వెలువడ్డ ఆ వాక్యంతో నా గుండెలో గుర్రాలు దౌడుదీశాయి. "మీకా ప్లాన్ గురించి ఏమైనా తెలుసా? దయచేసి చెప్పండి, నేను మీ ప్రేయసి షబ్నమ్ జాడ తెలుసుకున్నాను. ఇప్పుడామె నా ఇంట్లో సురక్షితంగావుంది!" అన్నాను ఆత్రంగా.

షబ్నమ్ పేరు వినగానే అతని కళ్ళు తళ తళమన్నాయి.

"ఆ ప్లాన్ గురించి నాకంత వివరంగా తెలియదు.

చూచాయగా కొన్ని వివరాలు తెలుసు. ఆ ప్లాన్ ప్రకారం వాళ్ళిక్కడ ఏదో భవనాన్ని బాంబుతో నేల మట్టం చేయబోతున్నారు. అది చాలా ప్రమాదకరమైన బాంబు! అది పేలిందంటే చుట్టుపక్కల రెండువందల గజాల వరకూ వున్న వస్తువులన్నీ కరిగి నీరైపోతాయి!"

బాంబు—భవనం— ఛెంగేజ్ ఖాన్ — ఆపరేషన్ పింటో—నా మస్తిష్కంలో తుఫాను చెలరేగింది. ఆ బాంబు నిస్సందేహంగా ప్రెస్ మిషన్‌లోనే వుంది, వాళ్ళు ఏ భవనాన్ని నేలమట్టం చెయ్యాదలచుకున్నారో ఎలా కనుక్కోవడం...?

నా ఆలోచనకు అంతరాయం కలిగిస్తూ గదిలో ఫోన్ మోగింది. గబగబ వెళ్ళి రిసీవర్ అందుకుని—"సారధి స్పీకింగ్" అన్నాను.

"ఆ ప్రింటింగ్ మెషిన్ ఎక్కడికెళ్ళిందో మన వాళ్ళు కనుక్కున్నారు. నెహ్రూ నగర్‌లో ఈ ఏడే కట్టించిన పదంతస్తుల పెద్ద భవనం అది. ప్రభుత్వం అందులో డిఫెన్స్ రీసెర్చ్ డిపార్టుమెంట్స్ స్థాపించింది. మన మిలిటరీ ప్లానింగ్ అంతా అక్కడే జరుగుతుంది.

ఆ ప్రింటింగ్ మెషిన్ని ప్రభుత్వమే జపాన్‌నించి తెప్పించిందట ఆ డిపార్టుమెంట్ కోసం! ఈరోజు దాన్ని భవనంలో పెట్టేశారు" అన్నారు ముఖర్జీ అవతలినించి.

"సమయానికి ఎంతో విలువైన విషయం కనుక్కున్నారు. నేను ప్రొఫెసర్ గుల్ హాసన్ ద్వారా ఆపరేషన్ పింటో గురించి తెలుసుకున్నాను సార్! ఛెంగేజ్ ఖాన్ అద్భుతమైన పథకం అల్లాడు. ప్రభుత్వం జపాన్ నించి తెప్పించిన ఆ మెషిన్‌లో బాంబు వుంచి, ఆ డిఫెన్స్ భవనాన్నీ, అందులోవున్న వస్తువులన్నిటినీ

నామరూపాలు లేకుండా చెయ్యదల్చాడు.

మీరు తక్షణం బలగంతో వెళ్ళి ఆ భవనాన్నీ, దాని చుట్టుపక్కలున్న ఇతర భవనాలనీ ఖాళీ చేయించండి. అనుభవజ్ఞులచేత ప్రెస్ మెషిన్ వెతికించి, ఆ బాంబును ఫ్యూజ్ లెస్ చేయించండి సార్!'' అన్నాను.

''ఓ.కె! నేనిప్పుడే రంగంలో దిగుతాను'' అవతల క్లిక్ మంది.

రిసీవర్ దించి సిగరెట్ అంటించాను. ఇంట్లో నామీద హత్యా ప్రయత్నం చెయ్యబోయిన ఆ రౌడీ, గోకుల్ నాథ్ అనే వ్యక్తి పేరూ, అతని ఎడ్రసూ చెప్పాడు. వాణ్ని చితకదన్నితే ఛంగేజ్ ఖాన్ ఉనికి తెలియ వచ్చు.

''ప్రొఫెసర్! కమాన్. మిమ్మల్ని షబ్నమ్ దగ్గర దిగ బెడతాను.'' అంటూ బైటికి నడిచాను.

జీప్ ఎక్కి, పదినిమిషాల్లో నా ఇంటిముందు దిగాం.

కాలింగ్ బెల్ వత్తాను. షబ్నమ్ ముందు తలుపు సందులో కన్నుపెట్టి, మమ్మల్ని చూసి తలుపు తెరిచింది. ఆమెని చూడగానే గదిలోకి ఉరికాడు గుల్ హాసన్. ఇద్దరూ నా ఉనికినే మరచి, ఒకర్నొకరు హత్తుకు పోయారు.

''మీ మేలు ఎన్నటికీ మర్చిపోలేను!'' అన్నాడు గుల్ హాసన్ కృతజ్ఞతగా.

''విరహ వేదనతో ఇన్నాళ్ళ తరవాత కలుసుకున్న మీరు, ఏకాంతాన్ని కోరుకోడం సహజం! అందుకే నే వెళుతున్నాను. మీ ఇద్దరికీ ఇక్కడ ఏం అపాయం లేదు'' అంటూ తలుపు మూసి జీప్ ఎక్కాను.

9

పావుగంటలో గగన్ మహల్ బిల్డింగ్ చేరుకున్నాను. ఆరంతస్తుల బిల్డింగ్ అది. అనేక కుటుంబాలవారు నివసిస్తారందులో.

జీప్ దిగి గబగబ బిల్డింగ్‌లో ప్రవేశించాను. ఫ్లాట్ నెంబర్స్ చెక్ చేసుకుంటూ పైకెళ్ళాను. అప్పటికే చీకటిపడింది. బిల్డింగ్‌లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. రెండు నిమిషాల తరవాత సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో వున్న ఫ్లాట్ నెంబర్ 7 ముందు ఆగాను. తలుపు మూసివుంది. జాగ్రత్తకోసం పిస్తోలు తీసి పట్టుకున్నాను. తలుపు ఇవతల తాళం లేదు గనక, లోపల ఎవ్వరో వున్నారు.

మునివేళ్ళతో మెల్లిగా తట్టాను.

"ఎవ్వరు?" మగ కంఠం వినిపించింది.

"టెలిగ్రాం సార్!" అన్నాను గోడకి ఒదుగుతూ.

తలుపు కొద్దిగా తెరుచుకుంది.

ఆ రెప్పపాటు వ్యవధిలో అతని చేతిలోనూ పిస్తోలుండటం చూశాను. అంతే!

మా ఇద్దరి పిస్తోళ్ళూ ఒకేసారి పేలాయి.

తేడా అల్లా నేను కిందకూలలేదు. నా గుండు సరిగ్గా అతని ఛాతీలో దిగింది. అమాంతం వెనక్కి పడిపోయాడు. మెరుపులా గదిలో దూరి తలుపు మూశాను.

అతను మధ్య వయస్కుడు. కిందపడి తన్నుకుంటున్నాడు. ఆ గది పక్కనే మరో గది వుంది. ఇంకెవ్వరైనా వున్నారేమో అన్న అనుమానంతో ఆ గదిలోకి తొంగి చూశాను. ఎవ్వరూ లేరుగానీ, గోకుల్‌నాథ్‌తో

బాటు ఆ ఇంట్లో ఇంకెవ్వరో వుంటున్నారని లోపలున్న రెండు మంచాలూ సాక్ష్యం ఇస్తున్నాయి.

కిందపడి తన్నుకుంటున్న గోకుల్‌నాథ్‌ని సమీపించాను. అతని కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. గట్టిగా ఎగశ్వాస పీలుస్తున్నాడు. గాయంలోంచి రక్తం ఉబికి వస్తోంది. మోకాళ్ళమీద కూర్చుని, అతని పల్స్ చూశాను. వీక్‌గా కొట్టుకుంటోంది. ఇక అట్టే సేపు బ్రతకడు. నా గుండె దడ దడ కొట్టుకోసాగింది. ఛెంగేజ్‌ఖాన్ ఎక్కడున్నాడో కనుక్కోడానికి వాడొక్కడే ఆధారం ఇప్పుడు.

“గోకుల్! గోకుల్!” పిల్చాను కుదుపుతూ.

అతను కళ్ళు తెరవలేదు.

ఖంగారుగా చుట్టూ చూశాను. టీపాయ్‌మీద నీళ్ళ జగ్గు కనిపించింది. దాన్ని అందుకుని, అతని మొహం మీద గుమ్మరించాను. అతి కష్టంమీద కళ్ళు తెరిచాడు.

“గోకుల్‌నాథ్ నువ్వేకదూ?” అడిగాను.

నాలికతో పెదాలు తడుపుకుంటూ చిన్నగా తలూపాడు.

“నువ్వు బ్రతుకుతావ్! నా ప్రశ్నలకి-దాచకుండా జవాబిచ్చావంటే నిన్ను హాస్పిటల్ తీసికెళ్ళి బ్రతికించగలను” అన్నాను.

అతను రెప్పవెయ్యకుండా నన్నే చూస్తున్నాడు. ఇప్పుడతనికి శ్వాస తీసుకోడం కూడా కష్టమైపోతోంది.

“గోకుల్! త్వరగా చెప్పేయ్! ఛెంగేజ్‌ఖాన్ నీతో బాటు ఇక్కడే వుండేవాడు కదూ?”

అతను పలకలేదు. కన్నార్పకుండా అలాగే చూస్తున్నాడు.

“గోపాల్. నీవు చస్తున్నావ్! భారతీయుడివి. కనీసం ఈ చివరి క్షణాల్లోనైనా నీ మాతృదేశానికి సేవ చేసి వెళ్ళు. ఛెంగేజ్ ఖాన్ గురించి చెప్పావంటే నీ దేశానికి వాటిల్లబోయే పెద్ద ప్రమాదాన్ని తప్పించిన వాడివౌతావు. చెప్పు. అతనిక్కడే వుండేవాడు కదూ?”

నా మాటలు పనిచేశాయి. నిర్జీవమౌతున్న అతని కళ్ళల్లో ఏదో అజ్ఞాత మెరుపు మెరిసింది. చిన్నగా తలూపాడు.

“అతనిప్పుడెక్కడున్నాడు?”

“ఇప్పు...ఇప్పుడే...మీ...ఇంటికెళ్ళాడు!”

ఆశ్చర్యంతో నా కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. “ఎందుకు?”

“గుల్...హసన్ని...చంప...” అతని వాక్యం ఇంకా పూర్తికాలేదు.

తల పక్కకి వాలిపోయింది.

నిట్టూర్చాను. గుల్ హసన్, షబ్నమ్ నా ఇంట్లోనే వున్నారని ఛెంగేజ్ ఖాన్ తెలుసుకున్నాడంటే, వాడెంత అసాధ్యుడో అర్థమౌతుంది.

గోపాల్ శవాన్ని అక్కడే వదిలి, బైటికి పరుగు తీశాను.

10

నా ఇంటికి చాలా దూరంలో జీప్ ఆపి దిగాను. ఛెంగేజ్ ఖాన్ ఇంకా ఇంట్లో వుండివుంటే, జీప్ శబ్దం విని ఎవ్వరో వచ్చారని గ్రహిస్తాడు. పరిగెత్తుతున్నట్టు నడవసాగాను. వీధిలో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. జన సంచారం అట్టే లేదు.

ఈపాటికి వాడు గుల్ హాసన్నీ, షబ్నమ్‌నీ చంపి ఉంటాడా? ఏమో, వాడు పాషాణుడు. మనుషుల్ని చంపడమంటే వాడికి చాలా సరదా! జారిపోతున్న గుండెల్ని కూడదీసుకుంటూ ఇంటిని సమీపించాను.

గేటు తెరిస్తే చప్పుడవుతుంది. సవ్వడి కానివ్వకుండా పిట్టగోడ ఎక్కి కాంపౌండ్ లో దూకాను.

ఇంట్లో లైటు వెలుగుతోంది. తలుపు మూసివుంది. పిల్లిలా తలుపు దగ్గరికెళ్ళి, సందు మధ్య కన్ను పెట్టి చూశాను.

గది మధ్య తలుపుకడ్డంగా అటు తిరిగి నిల్చునున్నాడు ఛంగేజ్ ఖాన్! ఆ నిల్చున్న తీరు చూస్తుంటే, చేతిలో పిస్తోలుకూడా వున్నట్టుంది. వాడు అడ్డు వుండటంవల్ల షబ్నమ్‌గానీ, గుల్ హాసన్ గానీ కనిపించడంలేదు.

చెవులు రిక్కించాను, ఛంగేజ్ ఖాన్ కర్కశంగా ఏదో అంటున్నాడు లోపల.

ఇక జాగుచేస్తే వాడి పిస్తోలు ఆ ప్రేమికుల శరీరాలని జల్లెడ చెయ్యవచ్చు. క్షణం వృధా చెయ్యకుండా ఇంటి పక్కకెళ్ళి నీటిగొట్టం అందుకున్నాను. కన్ను మూసి తెరిచేలోగా గొట్టం ఎగబాకి, ఇంటిపైకి చేరుకున్నాను.

క్రింది గదిలోంచి ఛంగేజ్ ఖాన్ కంఠం ఇంకా వినిపిస్తూనే వుంది! పిస్తోలు తీసి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ మెట్లవైపు నడిచాను. ట్రిగ్గర్ మీద నా వేలు రెడీగా వుంది.

“గుడీవెనింగ్ మిస్టర్ ఖాన్!” అంటూ ఆ గదిలో అడుగు పెట్టాను.

ఛెంగేజ్ ఖాన్ అదిరిపడి ఇటు తిరుగుతూ ట్రిగ్గర్ వత్తాడు. బుల్లెట్ మిస్సయింది.

వాడిగురించి నాకు ముందే తెలుసు గనక, మాట్లాడిన మరుక్షణం మెరుపులా పక్కకి గెంతుతూ రెండుసార్లు పిస్తోలు పేల్చాను. అందులో ఒక గుండు తిన్నగా వెళ్ళి వాడి కణతలో దిగబడింది. పూర్తిగా ఇటు తిరక్కముందే గజం ఎత్తు ఎగిరి నేలకూలాడు!

బ్రమించి కొండంత భారం దించినట్లు తేలిగ్గా నిట్టూర్చాను. కిందపడ్డ ఛెంగేజ్ ఖాన్‌లో చలనం లేదు. కణతలో గుండు దిగిన వాడెవ్వడూ ఇంతవరకూ బ్రతక లేదుమరి! ఈనాటితో నా ఆగర్భ శత్రువు అంత మయ్యాడు.

అప్పుడు పడింది నా దృష్టి, కింద కట్టిపడున్న గుల్ హాసన్ మీద.

"ప్రొఫెసర్!" అంటూ అతనివైపు అడుగు వేశాను.

అంతే!

"డిష్!"మన్న శబ్దం కావడం, నా చేతిలోని పిస్తోలు ఎగిరి కిందపడటం క్షణంలో జరిగిపోయాయి.

దిగ్భ్రాంతితో శబ్దం వచ్చినవైపు చూశాను.

షబ్నమ్!

ఆమె చేతిలో సైలెన్సర్ బిగించిన పిస్తోలు!!

"నువ్వా?" అన్నాను నోరు తెరుస్తూ.

"ఔను మిస్టర్ సారథీ! ముందు చేతులెత్తి ఆ గోడ వైపు జరుగు. పిచ్చివేషాలు వేశావంటే కుక్కని కాల్చి నట్టు కాల్చి పారేస్తాను జాగ్రత్త!" అంటోంది షబ్నమ్ పడగ్గది గుమ్మంలో నిల్చుని.

ఆమె గురి ఎటువంటిదో ఇదివరకే తెలిసిపోయింది. చేతులెత్తి బుద్ధిగా ఆమె చెప్పినట్లు చేశాను. అది కలో నిజమో ఎటూ అర్థంకావడం లేదు నాకు.

“మా దేశపు గూఢచారుల్లో అత్యంత ప్రతిభావంతుడైన ఛెంగేజ్‌ను చంపి చంకలు గుద్దుకుంటున్నావ్ కదూ? ఇప్పుడు నిన్నూ, ఈ దేశద్రోహినీ కాల్చి చంపి ఛెంగేజ్ ఆత్మకు శాంతి కలిగిస్తాను!”

నాకు నవ్వాగలేదు. “మిస్ షబ్నమ్! చావంటే నాకు భయంలేదు. ఈ వృత్తి చేపట్టినప్పుడే నా ప్రాణాలని ప్రభుత్వానికమ్మేశాను. నన్ను చంపి మీరు గెలిచారని మురిసిపోక!

మీ ఆపరేషన్ పింటో ఫేలయింది. బాంబుతో మీరు నాశనం చెయ్యాలనుకున్న డిఫెన్స్ భవనాన్ని మా సిబ్బంది చుట్టుముట్టేశారు. ఈపాటికి భవనం ఖాళీచేసి వుంటారు. అంతేకాదు, మీరు ప్రింటింగ్ మెషిన్‌లో దాచిపంపిన బాంబును కూడా ఫ్యూజ్ లెస్ చేసి వుంటారు” అన్నాను.

కోపంతో షబ్నమ్ మొహం జేవురించింది.

దెబ్బతిన్న కోడెతాచులా బుసలు గొడుతూ చూడ సాగింది.

“ఇన్నాళ్ళూ మా గూఢచారుల్లో ఛెంగేజ్ ఖాన్ ఒక్కడే ప్రమాదకరమైన వాడనుకున్నాను! అతన్ని మించిన జిత్తులమారి నక్కవు నువ్వని ఇప్పుడే తెలిసింది. ఆ స్త్రీకోసం భారత దేశానికి వచ్చినట్టు వచ్చి ఇక్కడ గూఢచర్యం ప్రారంభించావ్.

గుల్ హసన్ దురదృష్టవశాత్తూ నీవంటి కోడెనాగును

ప్రేమించాడు. గుడ్డిగా నీకోసం దేశాన్నీ, సర్వాన్నీ వదులుకుని వచ్చేశాడు. దాంతో, అతనిద్వారా తమ రహస్యాలు భారతదేశం రాబట్టుకుంటుందేమోనని మీ దేశం భయపడింది.

అతను నోరు విప్పకముందే శాశ్వతంగా ఆ నోరు మూసెయ్యమని నిన్ను ఆదేశించింది. అందుకే నీవు పూనా నించి ఢిల్లీ వచ్చావ్. కాకతాళీయంగా ఆపరేషన్ పింటోను అమలుజరపటానికి ఛెంగేజ్ కూడా ఇక్కడికి రావడంతో మీరిద్దరూ చేతులు కలిపి, ప్రొఫెసర్ని చంప డానికి పథకం వేశారు.

వనితా లాడ్జింగ్‌లో ఉదయవేణి నిన్ను కలుసుకోడానికి రాగానే, ఆ కిరాయి హంతకుణ్ని నువ్వే ఫోన్ చేసి పిలిపించావ్. తరవాత నంగనాచిలా నాతో నాటక మాడావ్. నేను గుల్‌హాసన్ని ఇక్కడ వదిలి వెళ్ళగానే ఛెంగేజ్‌ఖాన్‌కు ఫోన్ చేసి పిలిపించావ్!

ఎన్ని ఎత్తులు వేసినా, ఎన్ని చాకచక్యాలు ప్రదర్శించినా దుష్టశక్తులకెప్పుడూ ఓటమి తప్పదని గుర్తుంచుకో!" అన్నాను ఆవేశంగా.

షబ్నమ్ పలకలేదు. కాసేపు తీవ్రంగా ఆలోచించి, ఏమనుకుందో ఏమో, తలెత్తింది.

"ఆల్‌రైట్! మా ఆపరేషన్ పింటో ఫేలయింది. ఒప్పుకుంటాను. అందుకు నేను చింతించడం లేదు. మీ ఇద్దరి మరణాలూ ఆ లోటును పూడుస్తాయి."

"ప్రొఫెసర్ గుల్‌హాసన్ విషయం ఇప్పుడు ఇంటర్నేషనల్ స్కాండల్‌గా మారింది. మమ్మల్ని చంపితే, ప్రపంచమంతా మీ దేశాన్ని దుమ్మెత్తిపోస్తుంది. ఆ

విధంగా నీ దేశాన్ని నువ్వే నవ్వులపాలు చేసినదానివౌతావు!''

చిన్నగా నవ్వింది షబ్నమ్. "నేనంత తెలివితక్కువదాన్ని కాను మిస్టర్ సారధీ! ఆ సమస్యకి పరిష్కారం నావద్ద రెడీగా ఉంది!''

"ఏమిటది?''

షబ్నమ్ జవాబివ్వకుండా, పిస్తోలుతో మమ్మల్ని కవర్ చేస్తూ గోడవారగా ఉన్న టేబిల్ వైపు నడిచింది. టేబిల్ మీది లెటర్ పేడ్, కలం అందుకుని మా వైపు తిరిగింది.

"మీరిద్దరూ నేను చెప్పినట్టు చెరో ఉత్తరం రాసి సంతకం పెట్టాలి. ప్రొఫెసర్! నీవు ఏం రాయాలో తెలుసా? పాకిస్తాన్ నించి నిన్ను ఈ సారధి బలవంతంగా ఎత్తుకువచ్చాడనీ, నీ అంతట నీవు రాలేదనీ, ఇక్కడికి వచ్చాక వీళ్ళు నిన్ను బెదిరించి పత్రికా విలేఖర్ల ముందు తప్పుడు కారణాలు చెప్పించారనీ, తరవాత పాక్ అటమిక్ రహస్యాలు చెప్పమని చిత్రహింసలు పెట్టారనీ రాసి సంతకం చెయ్యి!

మిస్టర్ సారధీ! నీ ఉత్తరంలో ప్రొఫెసర్ని నీవే మా దేశంనించి ఎత్తుకు వచ్చినట్టూ, అతనిచేత రహస్యాలు కక్కించడానికి చిత్రహింసలు పెట్టినట్టూ, వాఙ్మూలం ఉండాలి.

ఆ రెండు ఉత్తరాలూ ప్రపంచ పత్రికల్లో ప్రచురింపపడతాయి. అప్పుడు నవ్వులపాలయ్యేది నా దేశమా? మీ దేశమా?'' అంది తల ఎగరేస్తూ.

"మేము ఉత్తరాలు రాసినా, రాయకపోయినా ఎలాగూ మమ్మల్ని చంపేస్తావ్! అటువంటప్పుడు ఉత్త

రాలు రాయకపోవడమే ఉత్తమం కదా?'' అన్నాను వ్యంగ్యంగా.

''నువ్విలా అంటావని నాకు ముందే తెలుసు. దానికీ నాదగ్గిర మందుంది. మనిషి శరీరంలోని ఏ భాగంలో గుళ్ళు దిగితే, నరకయాతనపడి మరణిస్తాడో నాకు బాగా తెలుసు. బుద్ధిగా నేను చెప్పినట్టు చెయ్యకుంటే, నా పిస్తోలు గుళ్ళు మీ శరీరాల్లోని ఆ భాగాల్లో ఆ నరకం మీరు భరించలేరు. అటువంటి నికృష్ట మరణాన్ని ఎవ్వరూ కోరుకోరు!'' అంటూ కింద కట్టి పడున్న గుల్ హాసన్ని సమీపించింది షబ్నమ్.

పిస్తోలుతో నన్ను కవర్ చేసి, అతని చేతికట్లు విప్పింది. నేను రాతిబొమ్మలా చూస్తూ నిల్చున్నాను, చేష్టలుడిగి.

కలాన్నీ, కాగితాన్నీ అతనికి అందించి – ''నీచుడా! దేశద్రోహీ! నేను చెప్పినట్టు రాయి'' అంది కటువుగా.

గుల్ హాసన్ నావైపు చూశాడు నిస్సహాయంగా.

''రాయండి ప్రొఫెసర్! మన పరిస్థితి తారుమారయింది. మనం ఓడిపోయాం. ఈ చివరిదశలో, యాతనలేని మరణం పొందాలంటే ఇంతకిమించి మరోదారి లేదు మనకు!'' అన్నాను.

గుల్ హాసన్ విధిలేక, షబ్నమ్ చెప్పిన విధంగా రాసి, సంతకం పెట్టాడు. ఆ కాగితాన్నీ, కలాన్నీ అందుకుని తిరిగి దూరం జరిగింది షబ్నమ్. మరో కాగితాన్ని, కలాన్ని రోలర్‌లా చుట్టి, నావైపు విసిరి – ''ఊఁ! ఇక నీవంతు కానివ్!'' అంది.

వాటిని అందుకోడానికి వంగినట్టు వంగి, కాగితంలోంచి ఆమె విసిరిన కలాన్ని కింద జారవిడిచి, దానిపై బూటు

ఆదిమాను. నా షర్టుకు ముఖర్జీగారిచ్చిన ఫౌంటెన్ పెన్ ఉంది. ఓ చేత్తో దాన్ని తీసి లేచాను. ఈ చర్యలన్నీ క్షణాలమీద జరిగిపోయాయి.

ఫౌంటెన్ పెన్ క్యాప్ తీసి, పెన్ వెనక గట్టిగా వత్తి వదిలి, కాగితంమీద గబగబ ఏదో గిరికి, షబ్నమ్ వైపు విసిరాను.

ఆమె వాటిని అందుకోడానికి వంగింది. అంతే!
"ఢాం!" అన్న పేలుడుతో గది మారుమోగింది.
నల్లని పొగ! ఆ పొగలోంచి గావు కేక!!

చంద్రబింబంలా వుండే షబ్నమ్ ముఖారవిందం, ఇప్పుడు నల్లగా మాడి భీకరంగా తయారయింది. వంగిన మనిషి లేవబోతూ, లేవలేక అలాగే బోర్లా పడిపోయింది.

ఆ ఫౌంటెన్ పెన్ బాంబు, గజం చుట్టుపక్కలోనే పనిచేస్తుంది గనక మాకెలాంటి హానీ జరగలేదు. గుల్ హసన్ ఇంకా ఆ దిగ్భ్రాంతిలోంచి తేరుకోలేదు.

అంతలో గణగణ మోగింది టెలిఫోన్.
రిసీవర్ అందుకుని— "సారధి హియర్!" అన్నాను.

"మైడియర్ సారథీ! మన నిపుణులు, ఆ ప్రెస్ మిషన్ లోంచి బాంబును తీసేశారు. ఇక్కడ ఎవ్వరికీ ఎటువంటీ హానీ జరగలేదు!" అన్నారు ముఖర్జీ అవతలినించి.

ఇక్కడ జరిగిన విషయాలు ముఖర్జీగారికి చెప్పి, రిసీవర్ దించి తేలిగ్గా నిట్టూర్చాను!

—: ఐపోయింది :—